XXX. évf. 5. szám – 2018. szeptember-október

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Damian Stayne:
A lelki adományok

Svéd Szent Brigitta:
A Szentlélek 7 jele a lélekben

Szabó Pál Tivadar:
Magyar bűnbánat

Teréz anya:
Jézus szavai hozzád

Szent István Bazilika kupolája (Budapest)

Mátraverebély-Szentkút

A Szentlélek elvezet a békéhez

Aki a lelki békét keresi – írja Szent Ignác –, mindaddig nem találhatja meg, amíg a nyugtalanság gyökerét el nem távolítja szívéből. Ez a gyökér nem határolható körül mindig. Mert ha valaki tele van aggodalommal, lehet, hogy ez egy bizalmatlanságból fakad. A bizalmatlanság pedig abból, hogy nem találkozott még (senkiben) az elrejtő szeretettel. Talán szülei is ridegek voltak és nem törődtek vele. Erre a gyökérre céloz Szent Ignác, hogyha megtaláltuk, akkor engesztelődjünk ki mindenkivel, aki valaha is nem szeretett, és vessük magunkat a szerető Isten karjaiba. Aki megtalálta lelki békéjét, az tudja ugyan, hogy milyen csalódások érték, de azok már nincsenek hatással az életére. Fölfedezte, hogy van egy nagyobb érték, amelynek fényében elhalványodik, láthatatlanná válik a csalódás. A nagyobb érték tudata erőket szabadít fel bennünk. Tehát a lelki béke megszerzéséhez éles szem kell és határozott akarat. Leleplezni nyugtalanságunk igazi okát és határozottan elfogadni Isten szeretetét. A Szentírás erre tanít bennünket.

❶ Isten oltalma

A Bölcsesség könyve (2,17) arról ír, hogy a gonosz emberek el akarják tiporni az igaz embert. Ez a gonoszság misztériuma. Minden közösségben, függetlenül az intelligenciától, amikor az emberek fölismerik, hogy van valaki, aki jobb náluknál, rátámadnak. De a szent író azt is mondja, hogy az igaz ember oltalomban részesül. Ez az oltalom nem olyan, mint egy vár, amelybe visszavonulhatunk és bezárkózhatunk. Ez az oltalom egy személyes kapcsolat az Istennel. Mühlen professzor azt írja, hogy az egészséges emberi léthez szükségünk van egy szerető személy közelségére. Mivel ezt az emberek között nem találhatjuk meg mindig, ezért Isten közelsége, vagyis a hívő élet az ember létszükséglete. Ahol nincs meg ez a személyes kapcsolat, vagyis nincs meg ez a személy, akinek szeretetében mindig megbízhat az ember, ott torzulás, lázadás, keserűség lép fel előbb-utóbb. Ezért szólít fel a Bölcsesség könyve, hogy törődjek komolyabban az Úrral, mert valóban ettől függ az életem.

❷ Jótékonyság a kapcsolatokban

Jakab apostol kifejezetten rá is mutat arra, hogy mi az oka szívünk nyugtalanságának. „Ahol irigység és versengés van, ott békétlenség uralkodik." (Jak 3,16) Valóban elszomorító, hogy az emberek milyen semmiségek miatt irigykednek egymásra. Halálos ellenséggé válnak, mert valamiből nekik kevesebb, másnak több van. Aki azonban igazán hisz, az befelé néz, és felfedezi lelkében, hogy Isten szeretetének kincse messze felülmúl minden más földi értéket. És ebben a gazdagságban mindig lehet növekedni, ha még jobban hozzáfordulunk, őt imádjuk és dicsőítjük. Ezért ajánlja az apostol, hogy aki befogadja az Istentől származó bölcsességet, az képes a szerénységre, engedékenységre, irgalomra és jótékonyságra. Tehát már gyökerében szünteti meg az irigységet és a versengést, mert eltölti szívét Isten szeretete.

❸ Befogadni a gyermeket

Az Úr Jézus leleplezi az apostolok szívében a békétlenséget és rámutat, hogy az uralomvágy mélyen felforgatja és megzavarja az ember szívét. Rámutat a gyermekre: fogadjátok be (Mk 9,36). A befogadás képe azt jelenti, hogy a ti felnőtt, gőgös, uralkodásra hajló szívetek nyíljon meg a gyermek bizalmára Atyja, Isten iránt. Ez a megoldása a békétlenség problémájának! Ne gondoljatok a holnapra, ne féljetek a veszedelmektől, ne rettegjetek a sikertelenségtől vagy a csalódástól, betegségtől, mert ez mind a „felnőtt" ember okoskodó, biztonságot hajszoló magatartása. – Fogadjátok be a gyermeket – fogadjátok be az Isten iránti teljes bizalmat, fogadjátok be az egyszerűséget, fogadjátok be a békét és a lelki örömöt, fogadjátok be a szeretet ajándékát! Így tanít Jézus a helyes életre.

Katona István főszerkesztő

»ABBA«
mennyei édesapa

III/1. rész

Amikor Jézus Istennel beszélt, egy olyan szót használt, amellyel addig még soha, egyetlen ember sem merte Istent megszólítani. Jézus a bizalom ősi szavával imádkozott, annak az első két szónak az egyikével, amit minden gyermek először tanul meg kimondani, mikor tudatára ébred az apa és anya szerető jelenlétének: „Abba" – édesapa, apuka.

Az Újszövetségben 140-szer van szó az Atyáról, az égi Apáról. Jézus maga tanította tanítványait imádkozni: *„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy..."* Ő szólít fel minket arra, hogy Istent mint legfenségesebb és legjobb Apát csodáljuk, tiszteljük és szeressük.

„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy" – így imádkozunk. A „mennyekben" szó nem valami helymeghatározás, hanem azt fejezi ki, hogy: más, nem földi, hanem szellemi. Ez a mi Atyánk, aki az egész teremtést összetartja, törődik velünk, minden egyes élőlényről szeretetteljesen gondoskodik, és teszi ezt a „mennyből", azaz az Ő teljességéből és végtelen szeretetéből. Ő, a nagy Isten hozzánk, emberekhez fordul, közel akar lenni hozzánk, vagyis velünk akar lenni.

Aki feltétel nélkül szeret

Isten, ahogy a Názáreti Jézus hirdette nekünk, a feltétel nélkül szerető jó Isten, aki valamennyi teremtményének az életét és kibontakozását akarja. János első levelében ezt a megtapasztalást így foglalja össze: *„Isten a szeretet. Isten szeretete azáltal vált számunkra nyilvánvalóvá, hogy Isten az egyetlen fiát küldte a világra, hogy általa éljünk."* (1Jn 4,8-9)

„Isten szeretet." A szeretet Isten lényege. Azaz: Isten nem tud mást, mint szeretni. Isten soha nem adja fel, hogy minket őszintén szeressen és jót akarjon tenni nekünk. Ezt nem könnyű megérteni napjainkban, mikor a „szeretet" szót már elkoptatták. Aki valóban szeret, egészen átadja magát, és csak egy nagy célja van: az, hogy a másik élete kiteljesedhessen. Sokan közülünk maguk is tapasztalták a gyermekek nevelésénél, hogy a szeretet nem foglalja magában valamennyi kívánság igenlését, hanem néha egy világos NEM fejezi ki az igaz szeretetet.

Amikor arról beszélünk, hogy: Isten a szeretet, ez talán a Nap képével magyarázható a legjobban. A Nap lényege, hogy ragyogjon. Nem tudja abbahagyni a ragyogást. Mi emberek lehetünk vidámak, szomorúak, engedelmesek vagy szófogadatlanok, a Nap ugyanúgy ragyog tovább. Hasonlóan van ez Istennel is: Ő teljes létében szeretet. Még akkor is szeret bennünket, ha mi emberek nem törődünk Vele – ami nem jelentheti azt, hogy Ő valamennyi tettünket és cselekedetünket helyeselné is. Ennek ellenére szeret minket, mert nem adja fel azt a reményt, hogy életünket hozzásegítse a kiteljesedéshez.

Egy hasonló képben azt mondja Jézus a Hegyibeszédben. *„Mennyei Atyátok, felkelti napját jókra és gonoszokra, esőt ad igaznak és bűnösnek"* (Mt 5,45). A jó Isten hagyja, hogy az Ő szeretetének napja mindenki fölött ragyogjon. Isten mindenkinek ad erőt, azaz: Isten hagyja élni a becsületeseket éppen úgy, mint a gazembereket. Az Ő szíve, az Ő feltétel nélküli szeretete érvényes valamennyi teremtményére.

A Nappal történő összehasonlítás egy döntő kérdésre is utal: megnyitom-e magamat, megnyitjuk-e magunkat Isten szeretetének, mely Jézus Krisztusban felénk áramlik? Elfogadjuk-e az Ő szeretetét? A Nappal történő összehasonlításban tehát az a kérdés, hogy amikor kint süt a nap, visszahúzódunk-e a házba, leengedjük-e a rolókat, behúzzuk-e a sötétítőfüggönyöket, lemegyünk-e a pincébe és kikiáltunk-e: „Milyen sötét van ezen a világon! Borzasztó! Hol van a Nap? Hogy engedhet meg Isten ilyen sötétséget?!" De ki is mehetünk és mondhatjuk: „Milyen csodálatosan süt a Nap!" A mi feladatunk az, hogy megnyíljunk a Napnak, vágyakozzunk utána, és hagyjuk,

hogy Isten szeressen bennünket, és átengedjük magunkat Istennek, mint életünk „Napjának" .

Gyengéd és megóvó Isten

Ha a természet és a Teremtés végtelen dimenzióit szemügyre vesszük, képet alkotunk Isten nagyságáról, bölcsességéről és hatalmáról. Az Isten és a Názáreti Jézus atyja egyúttal szeretetteljes és elővigyázatos Istenként nyilvánul meg. Isten, mint az Univerzum teremtője átfogja nemcsak valamennyi „apai", hanem ugyanúgy valamennyi „anyai" tulajdonságot is. A Szentírás különböző helyein hangsúlyozzák Isten szeretetteljes, gondoskodó anyai oldalát.

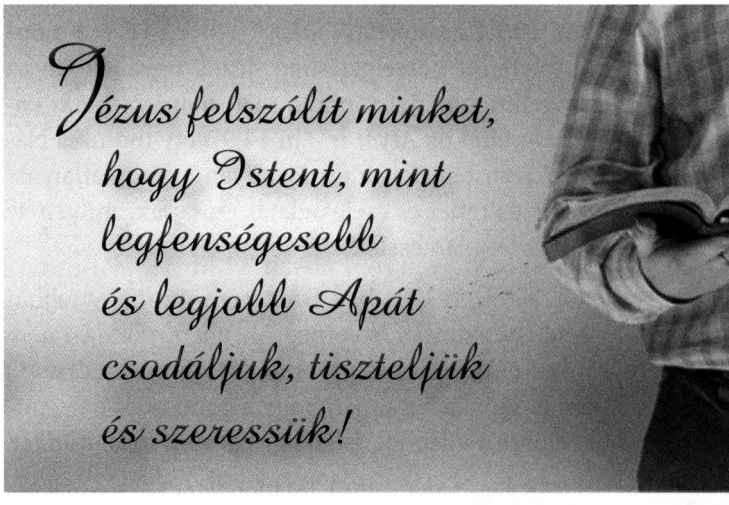
Így ír például Izajás próféta: *„Mint ahogy egy anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én benneteket"* (Iz 66,13). Az anyáknak van egy különleges együttérző képessége gyermekeik felé. Ebből az együttérzésből fakad az a képesség, hogy gyermekeit fájdalmukban és csalódásukban vigasztalja. Így érez Isten is velünk kapcsolatban, vigaszt és erőt ad nekünk, mint a legjobb anya, akit el tudunk képzelni. Okolhatnak mások vagy te saját magad egy nehéz helyzetet, sok dolog történhet helytelenül a Te életedben, de Isten melletted áll. Ő érzi a szükséget, a félelmet, a fájdalmat, a csalódást, és mindenkivel könyörületes. Vigasztalni és bátorítani akar Téged is.

Az ünneplés és a szabadság Istene

Isten nemcsak vigasztalni akar minket. Az Ő nagy kívánsága az, hogy gyermekei boldogok legyenek. Az ünnepek gyakran a nagy megelégedettség és a boldogság kifejeződései. Ebben az értelemben szeretne nekünk Isten ünnepet rendezni. Nem azért, hogy egyszerűen részesei legyünk egy forgatagnak, ujjongásnak vagy vidámságnak – az csak rövid ideig tartana. Sokkal inkább olyan ünnepet szeretne nekünk Isten rendezni, melyben mély együttlétet tapasztalunk meg, és nem a hétköznapok gondjaiban fuldoklunk. Feltűnő, hogy az Újszövetségben milyen gyakran hasonlítják Isten országát ünnepi lakomához vagy menyegzőhöz. Ahogy a szülők a gyerekeiknek jó életet akarnak biztosítani, úgy akar Isten számunkra ünnepséget rendezni.

Az első jele ennek az, amit Jézus János evangéliumában tesz, 600 liter vizet változtat 600 liter finom borrá a Kánai menyegzőn. Isten az ünneplés és az öröm Istene is. Az öröm ilyesfajta ünnepei csupán lelkileg is előfordulhatnak – még fájdalom és gyász idején is.

A menyegzőről szóló példabeszédben (Lk 14,15 – ahová a házigazda az evangéliumokban meghív) feltűnik, hogy épp a meghívott vendégek mozdíthatók nehezen. Ők sokmindennel el vannak foglalva, ezért a meghívást valamennyi, „az utakon járó személyre" kihirdetik. Isten nem kényszerít senkit az ünnepségére. Meghagyja nekünk a szabad választást. Nem kényszerít minket, embereket. Kész arra, hogy meghagyjon minket olyannak, amilyenek vagyunk. De nem vagyunk közömbösek számára, sorsunk nem hagyja Őt hidegen. Mindenkinek meghagyja a szabad választást. Szeretete abban az állhatatosságban is megmutatkozik, hogy a szabad választás következményeit is átengedi. Még akkor is, ha az ember viselkedése szenvedést okoz saját maga, vagy sok ártatlan számára, Isten nem akadályozza meg!

Isten értünk, emberekért „szenved'

Az a szabadság, amivel Isten minket, embereket megajándékoz, magába rejti azt is, hogy Isten értünk, emberekért szenved. Fájdalmának elsősorban az az oka, hogy nem fogadjuk el meghívását az ünneplésre. Ő az életét akarja nekünk ajándékozni, és mi nem méltatjuk Őt figyelemre. Az a vonakodás, hogy nem nyitjuk meg szívünket az Ő szeretetének, Istennek határtalan fájdalmat okoz. Mert Ő tudja, hogy vonakodásunkkal végül magunknak ártunk, és kárunkat „Isten a szívére veszi", mert mélyen érinti a sorsunk.

Isten együttérez teremtményeivel. Ismeri szükségleteiket. Tudja, hogy a szívében minden ember mély, mindent átfogó, olyan szeretet után vágyakozik, amilyet csak Ő tud neki megadni. Isten szeretete nélkül az hiányzik az emberből, ami igazán lényeges, így lelke legmélyén beteljesületlen marad.

Isten képmása a Názáreti Jézus

Megbeszéltünk néhány szempontot Istenről és jellemvonásairól. Végül is minden Istenről szóló írás vagy beszéd csak olyan kontármunka marad, mely Isten kimondhatatlan és leírhatatlan dimenzióit soha nem képes szavakkal megfogalmazni. Isten ismeri korlátainkat. Irgalmában és bölcsességében olyan közel jött hozzánk, hogy mi emberek mintegy „megfoghattuk" Őt. Isten Jézus Krisztusban emberré lett. A Názáreti Jézus mintegy csúcspontja Isten hozzánk, emberekhez szóló kinyilatkoztatásának. Ő végül is Isten tulajdonképpeni „képmása".

János evangélista erről a Jézusról írja: *„Az Ige testté lett, És közöttünk lakott"* (Jn 1,14). A Fülöppel folytatott beszélgetésben, Jézus ugyanebben az evangéliumban azt mondja saját magáról: *„Aki engem lát, látja az Atyát is"* (Jn 14,9). Így tudjuk a Názáreti Jézusban felismerni, milyen a láthatatlan Isten. Jézus tettei és cselekedetei mutatják, milyen az Isten és hogyan cselekszik.

A Názáreti Jézusban Isten nem mint egy teljhatalmú Isten mutatkozik meg, aki ellentmondást nem tűrően cselekszik, hogy országát ránk erőltesse. Ő nem használja hatalmát, hogy a gonoszt és a negatívat elűzze a világból, Isten egy egészen más úton jár.

Jézusban Isten velünk találkozik és készséggel veszi magára szenvedéseinket, fájdalmainkat és bűneinket. Jézus magára vett minden abból keletkezett következményt, hogy mi emberek mindig újra visszautasítjuk Isten szeretetét. Jézus alászállt a teremtett világunkba, a szegénységbe, a bűnbe, a szenvedésbe és a halálba. Ebben az alászállásban mindent legyőzött, ami az Isten és az emberek között áll! Emánuelnek – „ISTEN VELÜNK VAN"-nak –, „ÉN ITT VAGYOK"-nak bizonyult, és új utat nyitott számunkra az Atyához.

Ezzel Jézus maga lépett be az Isten és ember között lévő „szakadékba". Belépett oly sok emberi kapcsolat szakadékába is, az ember és a teremtés közti szakadékba, valamint a saját szívünkben levő szakadékba. Azért lépett be oda, hogy összekössön, hogy gyógyítson és ismét összehozzon minket.

Talán már Te is szereztél olyan tapasztalatot, hogy életminőségedet elsősorban a sikeres kapcsolatokra vezeted vissza. Az anyagi gondok hosszú távon lényegesen kevesebb problémát okoznak, mint a számunkra terhes kapcsolatok. Jézus arra akar minket bátorítani, hogy rábízzuk kapcsolatainkat az Ő irányító szeretetére. Segíteni akar nekünk mindenütt, ahol lehetőségeinkkel korlátokba ütközünk a kiengesztelés és a kapcsolatok gyógyítása közben, át akarja hidalni a szakadékot – azzal a céllal –, hogy kibontakozhassunk. Magától értetődően nem térhetünk egyszerűen vissza, és nem fáradozhatunk a kapcsolataink javításán. Sok más feladatunk is van. Jézus Krisztus mellettünk akar állni, és meg akar ajándékozni minket a szükséges erővel. Így lesz Jézus számunkra az életbe vezető út.

Képleírás

A festőművészek csodálatos képet festettek, mely Jézusnak ezt a szakadékba történő alászállását egyedülállóan juttatja kifejezésre.

Jézust a kereszten látjuk. Egyik kezével, amely a kereszthez van szegezve, Jézus felfelé mutat, a másik keze az emberek felé. Így köti össze Jézus az embereket Istennel. A háttérben látható létra is erre a kapcsolatra utal. Jézus szenvedésében is két embercsoport között van ábrázolva. Ő mintegy összekötő kapocs a kép bal oldalán látható barátai, és a kép jobb oldalán látható elutasítói között. Egyik oldalon a barátai vannak a közelében és az a gonosztevő, aki felnéz rá. Mellette áll János nagyon szomorúan, és egyik kezével a lefátyolozott arcú Máriát támogatja. Jelen van Mária Magdolna is, piros öltözetben, fájdalmában teljesen elmerülve.

Jézus azoknak az embereknek az ínségét és fájdalmát is érzi, akik őt elutasítják. Az ellenségei felé is odafordul. A második gonosztevőhöz is, aki elfordul tőle, a római főemberhez is, aki megtette kötelességét, az aranyfejkendős papi fejedelemhez is, aki gyűlölködve nézi Jézust, a fekete sálas írástudóhoz is, aki talán azt kérdezi: „Miért nem segít magán?"

Ahogy sebesült karját, véres kezét minden megsebzettnek nyújtja, össze van kötve mindennel és mindenkivel. Ezzel azt akarja mondani: „Azért jöttem, hogy begyógyítsam a sebeket ott is, ahol szeretetemet visszautasítják és elutasítják."

„Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?" Ezek a szavak vannak a templom függönyének aljára írva. Most ezek a szavak – mint a függöny – tépettek, ami azt jelenti: Mostantól már senki nincs egészen elhagyva, mert Jézusban Valaki együttérzően és szánakozva mindenki felé odafordul. Feléd is. Ő mindenki felé odanyújtja megsebzett kezét és azt mondja: „Én veled vagyok."

Neal Lozano: Az Atya szíve

— **FOLYTATJUK** —

A Szentlélek 7 jele a lélekben

KINYILATKOZTATÁSOK SVÉD SZENT BRIGITTA ÁLTAL

Svéd Szent Brigitta (Finsta vára, Uppsala mellett, Svédország, 1303. – Róma, 1373. július 23.): rendalapító, misztikus. 7 éves korától kapta a misztikus kegyelmeket és látomásokat. Brigittát 1391. október 7-én avatták szentté. II. János Pál pápa 1999. október 1-jén Európa társvédőszentjévé nyilvánította Szent Benedekkel, Szent Cirillel és Szent Metóddal, Sienai Szent Katalinnal és Edith Steinnel együtt.

Egyedül a Szentlélek sugallatai iránti érzékenység vezet el az életszentséghez és az üdvösségbe. A következő mondatokat Svéd Szent Brigittának, Európa védőszentjének mondta Miasszonyunk, hogy segítsen megkülönböztetni a Szentlélek indíttatásait, Aki mindig békét, tisztaságot és engedelmességet hagy maga után a lélekben.

„*Lányom*, 7-7 jelben tudod felismerni mind a Szentlélek, mind a tisztátalan lélek működését.

A Szentlélek 7 jele:

- **Először** is, az az ember, akiben a Szentlélek működik, értéktelennek látja a világot, és minden evilági elismerést.
- **Másodszor**, megszeretteti Istent a lélekkel, és minden testi gyönyört érdektelenné tesz a számára.
- **Harmadszor**, türelemre és csakis Isten megdicsőítésére indít.
- **Negyedszer**, rávezeti az illetőt, hogy szeresse és együtt érezzen a felebarátaival, sőt még az ellenségeivel is.
- **Ötödször**, önmegtartóztatásra sarkall, még a megengedett dolgokban is.
- **Hatodszor**, bizalomra indít Isten iránt a nehézségek közepette, sőt arra, hogy a lélek dicsőítse Istent a nehézségekben.
- **Hetedszer**, a lélek arra vágyik, hogy elmenjen és Krisztussal lehessen, inkább, minthogy a világi jólétben beszennyeződjön.

A gonosz lélek 7 jele:

A gonosz 7 jele ezek ellenkezője.

- *Először*, a világot édesnek, a mennyet sótlannak és unalmasnak tünteti fel.
- *Másodszor*, az ilyen ember tiszteletre vágyik, és elfeledkezik az élet valódi értelméről.
- *Harmadszor*, gyűlöletet és türelmetlenséget ébreszt a szívben.
- *Negyedszer*, felbátorítja az embert Istennel szemben, hogy makacsul kitartson a saját elképzeléseiben.
- *Ötödször*, megszépíti előtte a saját bűneit, és felmentéseket sugall neki.
- *Hatodszor*, könnyelművé teszi az elméjét, és testi tisztátalanságokat gerjeszt.
- *Hetedszer*, a hosszú élet reményével biztat, és szégyenérzetet kelt a szentgyónással szemben.

Gondosan őrizd az elmédet, nehogy rászedjenek az ilyen lelkek.”

(Részlet Brigitta: A Kinyilatkoztatások című könyvéből, 23)

Jézus velünk van!

Federico négy éves, hat daganattal

Milánó, 2004. november

Sabinát felemésztette a fájdalom és a rettegés. Azt se tudta, mit tegyen. Kisfiát, Federicót agydaganat támadta meg! A sugár- és kemoterápiák kimerítő sorozata semmit sem használt, és a hat daganatból hármat műteni sem lehet: a sebészkéssel nem közelíthetők meg úgy, hogy maradandó sérülések ne keletkezzenek. Olaszország legjobb onkológiai osztályán, Milánóban, az orvosok nagyon kockázatosnak ítélték a kérdést. Emberi szemmel nézve nem sok remény maradt. A gyermek csak négy éves volt, és szemlátomást napról napra rosszabbodott az állapota. De szenvedései közepette sem adta fel a küzdelmet. Két fájdalmas roham között tiszta tekintettel mondta anyjának:

– Meglátod, mama, vége lesz!

Sabina pedig kénytelen volt a mosdóba menekülni, arra az egyetlen helyre, ahol szabadon engedhette könnyeit, zokogását és reménytelenségét.

Sabina nem volt istenhívő. Vagyis már nem hitt Istenben, és egyre távolodott az Egyháztól. A Gospa erre azt mondaná: „Még nem ismeri Isten szeretetét." Barátnője azonban, szintén Sabina, aki egy nagyon lelkes imacsoport tagja volt, a szívére vette Federico ügyét, és kitartó imaharcba kezdett. Az imacsoport tagjai egymást váltva kilenc napon át szentségimádást végeztek a gyermekért, erősen kérve Jézust, hogy gyógyítsa meg, és nyugtassa meg édesanyja szívét, amelyet már egyébként is nagyon megsebzett nemrég lezajlott válása a férjétől.

A kilenced végéhez érve a gyermek betegsége még mindig könyörtelenül haladt előre. Lehet, hogy az Úr terve nem a gyógyulás, hanem valami más? Sabina barátnője nem adta fel a küzdelmet. Megvolt a terve. Antonello atya, olasz misszionárius (aki Brazíliában élt), éppen Milánóban járt, és „gyógyító misét" hirdetett a Szent Antal templomban. Elhívta Sabinát a kicsivel együtt. Sabina felsóhajtott: templomba menni? Mégis elfogadta a meghívást, bár teste-lelke tiltakozott *ellene*. Nem áltatta magát: nem a hit, nem is a remény késztette arra, hogy elmenjen, hanem a reménytelenség. Végül is nem volt mit veszítenie. Ha nem is biztos, hogy használ, ártani sem fog…

Már a mise elejétől kezdve szimpatikus volt neki a két miséző atya. Különösen is boldognak látszottak; közelinek és emberinek. Federico az ölében ült. Félig aludt, félig azonban ébren volt, és a papokat nézte, ugyanis megértette, hogy humoros dolgokat mondanak a prédikációban. Amikor a hívek nevettek, ő még hangosabban nevetett, még ha nem is mindig értette, miről van szó.

A mise végén, ahogy az Medjugorjében is szokás, Antonello atya kitette az Oltáriszentséget, és szentségimádás kezdődött. Az atya egyszer csak megfogta a monstranciát, és körbehordozta az egész templomban, ami aznap este zsúfolásig telve volt. Federico tekintetével követte a papot, és azon töprengett, vajon miért sétálgat az aranyszínű napocskával a kezében. Antonello atya lassan haladt, és szektoronként megáldotta a templomban ülőket, közben kérve Jézust, hogy testben-lélekben érintsen meg minden egyes jelenlévőt, ahogy azt kétezer éve is szeretettel tette az őt lökdöső tömegben. Amikor Sabinához érkezett, meglátta a sovány, kopasz fiúcskát, aki anyja karjaiba húzódott. Antonello atya közelebb jött, és megáldotta a gyermeket, a monstranciát egy pillanatig a homlokára helyezve. Bár akkor még nem értett az egészből semmit, Sabina sohasem felejtette el ezt a pillanatot. Federico összeesett, mintha valami erő lesújtotta volna. Teljes hosszában elterült a földön. Mi történik? Sabina rémülten odaugrott hozzá, de Federico valójában csak mélyen elaludt. Anyja hagyta, hogy aludjon, míg az imádság folytatódott a templomban.

Egy órával később, amikor a pap a körmenet végére ért, és beintonálta a Tantum ergót, a kisfiú felébredt, és anyjához szólt:

– Mama, ez a pap nagyon furcsa! Megégetett, amikor hozzám ért! Mama, úgy érzem, mintha tűz lenne a fejemben!

De Sabina ügyet sem vetett a gyermeki szavakra. Mégis megdöbbent, amikor Federico egész éjjel és még másnap is ismételgette:

– Mama, éget belül, tűz van a fejemben!

Sabina kezdett megijedni, bár Federico kijelentette, hogy nem fáj, csak „furcsa". Úgy döntött, elviszi a gyermeket az Onkológiai Intézetbe, hogy megvizsgálják. Amikor a radiológus maga elé vette a felvételt, többször megigazította szemüvegét, majd elképedten Sabinára nézett. Arca szürke volt. Sabina a legrosszabbtól tartott.

– Asszonyom, mi történt? Ki műtötte meg ezt a gyereket?

– Doktor úr, hiszen nem műtötték meg!

– Asszonyom, a gyermeket valaki megműtötte, ez egész biztos.

– Doktor úr, biztosítom, hogy…

– Kérem, nézze meg a saját szemével!

A lelet valóban azt mutatta, hogy a hat daganat teljesen eltűnt! De nem úgy, mintha valami varázslat történt volna: mind a hat helyén sebhely volt, pontos varratokkal, mintha valami profi sebész keze munkája lett volna. Pedig három közülük műthetetlen volt, mert az agy olyan részén helyezkedtek el, ahol nem lehetett volna hozzáférni. Sabinának akkor leesett a tantusz. Az orvos gondoljon csak, amit akar, ő azonban megértett mindent! Fejében néhány pillanat alatt újra lejátszotta Federico szavait, amelyeket az elmúlt negyvennyolc órában, a pap áldása óta ismételt: „Mama, éget belül, tűz van a fejemben!" Nem tudta, hogy Isten, a Teremtő a legjobb sebész is egyben.

Federico jelenleg hat éves. Játszik, fut, ugrál, rosszalkodik… kitűnő egészségnek örvend! Megérintette őt Jézus a fehér ostya, a „napocska" közepéből!

No és Sabina? Reménytelensége könnyeit az öröm könnyei váltották fel!

– Megértettem, hogy **Jézus él** – mondja –, hogy velünk van, és meggyógyította a fiamat! Ma sem győzök hálát adni azért, hogy Federico talpra állt. Most hat éves. Vidám, sőt, kezelhetetlen! **Minden nap felnéz az égre, és csókokat dob Jézus felé**, mintha mindig is ismerte volna! **Jézus a legjobb barátja.** Azért is hálás vagyok Jézusnak, az Atyának és a Szentléleknek, hogy olyan végtelenül türelmes volt felém. Megengedte ezt a kemény megpróbáltatást azért, hogy megtanuljam: **Ő velem van, az Egyház pedig mi vagyunk!**

A mi dolgunk, hogy az emberiséget Isten szeretetének egységébe vezessük!

Emmanuel Maillard nővér

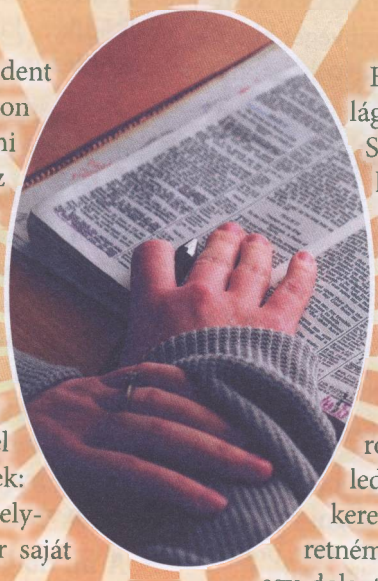
(Részlet *A rejtőzködő Medjugorjei Gyermek* című, Marana Tha sorozatban megjelent könyvből, mely ismét kapható.)

Ima a halálból a reménységre

Uram!
Vezess engem a halálból az életre,
a hazugságból az igazságra.
Vezess engem a kétségbeesésből a reménységre,
a félelemből a bizalomra.
Vezess engem a gyűlöletből a szeretetre,
a háborúból a békére.
Engedd, hogy béke töltse be szíveinket,
a mi világunkat és az egész világmindenséget!
Az Isten számít rád!
Egyedül az Isten tud alkotni,
de az alkotást te tudod érvényre juttatni.
Egyedül az Isten tud életet ajándékozni,
de te tudod azt továbbadni és vigyázni rá.
Egyedül az Isten tud egészséget ajándékozni,
de te tudod azt megtartani,
és a betegséget gyógyítani.
Egyedül az Isten tud hitet ajándékozni,
de te tudod a bizonyságodat adni.
Egyedül az Isten tud reménységet plántálni,
de te tudsz a testvérednek bizalmat szavazni.
Egyedül az Isten tud szeretetet ajándékozni,
de te tudsz mást szeretetre tanítani.
Egyedül az Isten tud békét ajándékozni,
de egyedül te egy mosolyt.
Egyedül az Isten tud erőt adni,
de te tudsz az elcsüggedtbe erőt önteni.
Egyedül az Isten az út,
de te tudod azt másnak megmutatni.
Egyedül az Isten a fény,
de te tudsz a másik szemébe ragyogást hozni.
Egyedül az Isten tud csodát tenni,
de te tudod ehhez az öt kenyeret és a két halat elhozni.
Egyedül az Isten képes a lehetetlenre,
de te tudod a lehetőt megtenni.
Az Isten egymagában mindenre képes,
mégis úgy látta jónak, hogy rád is számítson.

Egy brazíliai bázisközösség imája

Jézus szavai hozzád

»Minden porcikádat ismerem – mindent tudok rólad. Fejed hajszálait is számon tartom. Semmi nincs az életedben, ami ne lenne fontos nekem. Követtelek az évek során, és mindig szerettelek – még akkor is, amikor elkóboroltál.

Tudok minden egyes problémádról. Ismerem szükségedet és gondjaidat… És igen, ismerem minden bűnödet is. De elmondom újra, hogy szeretlek – nem amiatt, amit tettél vagy nem tettél – önmagadért szeretlek: azért a szépségért és méltóságért, amelyel Atyám megajándékozott, amikor saját képmására alkotott meg téged.

Olyan méltóság ez, amelyről sokszor megfeledkeztél: olyan szépség, amelyet a bűneid elhomályosítottak. De én úgy szeretlek, ahogy vagy, és véremet ontottam azért, hogy újra megnyerjelek. Ha hittel kérsz engem, kegyelmem meg fog érinteni mindent, aminek meg kell változnia az életedben. Megadom neked az erőt, hogy megszabadulj a bűntől és annak romboló erejétől.

Tudom, mi van a szívedben, ismerem magányosságodat és minden fájdalmadat – az elutasításokat, az ítélkezéseket és megaláztatásokat. Mindezt elhordoztam már előtted. És érted hordoztam el, hogy te osztozhass erőmben és győzelmemben. Különösen tisztában vagyok a szeretet iránti igényeddel – mennyire szomjazol arra, hogy szeressenek és megbecsüljenek. De sokszor hiába szomjaztál; önző módon kerested ezt a szeretetet és múló gyönyörökkel próbáltad betölteni a szívedben tátongó űrt – aztán még több fájdalom ért! Szeretetre szomjazol? Emlékezz arra, amit mondtam: *„Jöjjetek mindannyian, akik szomjaztok”* (Jn 7,37). Én megenyhítelek és betöltöm szíved vágyait. Megbecsülésre szomjazol? Én többre becsüllek, mint ahogy el tudnád képzelni - még a kereszthalált is vállaltam érted.

Én rád szomjazom. Igen, egyedül így lehet jellemezni irántad való szeretetemet: rád szomjazom. Szomjazom arra, hogy szeresselek és te is szeress – ennyire drága vagy nekem! Rád szomjazom, jöjj hozzám, én betöltöm szívedet és meggyógyítom sebeidet!

Ha úgy érzed, nem vagy fontos a világ szemében, az egyáltalán nem számít! Számomra nincs senki, aki fontosabb lenne nálad az egész világmindenségben! Rád szomjazom. Nyílj meg előttem, jöjj hozzám, szomjazz rám, add nekem az életedet – és én be fogom bizonyítani neked, mennyire fontos vagy a szívemnek!

Nem számít, milyen messze kóborolsz; nem számít, milyen gyakran feledkezel meg Rólam, nem számít, hogy keresztet hordozol ebben az életben; szeretném, ha egy dolgot sosem felejtenél el – egy dolgot, ami soha nem változik: szomjazom rád – úgy, ahogy vagy! Nem kell megváltoznod ahhoz, hogy higgy a szeretetemben, mert éppen a szeretetemben való hited fog megváltoztatni téged. Te megfeledkezel Rólam, én mégis a nap miden pillanatában téged kereslek, ott állok szíved ajtajában és zörgetek.

Nehezedre esik ezt elhinni? Akkor nézz a keresztre: nézd meg szívemet, amelyet érted döftek át! Hát nem értetted még meg a keresztemet? Akkor hallgasd meg újra, mit mondtam ott – mert azok a szavak világosan kijelentik, miért viseltem el mindezt érted: *„Szomjazom”* (Jn 19,28). Igen, rád szomjazom – ahogy mondja rólam az idézett zsoltárvers többi része: *„Vártam, hogy valaki megszán, de nem akadt senki”* (Zsolt 69,21).

Egész életedben szeretetedre vártam – soha nem szűntem meg törekedni arra, hogy szeresselek és elnyerjem szeretetedet. Sok minden mással próbálkoztál boldogság keresésedben, miért ne próbálnád meg, hogy megnyitod szívedet előttem, most jobban, mint eddig bármikor?

Amikor megnyitod szíved ajtaját, amikor elég közel jössz, hallani fogod, ahogy újra meg újra azt mondom, nem pusztán emberi szavakkal, hanem lélekben: ***„Akármit tettél is, szeretlek, önmagadért!”*** Jöjj Hozzám nyomorúságoddal és bűneiddel, bajaiddal és szükségeiddel, és minden szeretet iránti vágyakozásoddal! Ott állok szíved ajtajánál és zörgetek… Nyisd ki Nekem szíved ajtaját, mert rád szomjazom!«

Teréz anya – Margaret Hebblethwaite

Magyar bűnbánat

Bocsáss meg nekünk, Urunk!

Hajdani szépségükben meggyalázott, megcsonkított, lemoshatatlan festékkel összefröcskölt szobrainkért, műemlékeinkért bocsáss meg nekünk, Urunk!

Keresztül-kasul firkált házfalainkért, piszkos lépcsőházainkért, megrongált liftjeinkért, a teleszemetelt utcákért bocsáss meg nekünk, Urunk!

A széthasogatott ülésű, ronccsá lett, takarítatlan vonat-, villamos-, és metrókocsijainkért bocsáss meg nekünk, Urunk!

Az utcán lépten-nyomon látható, pornográfiát és erőszakot terjesztő könyvekért, folyóiratokért, képeslapokért bocsáss meg nekünk, Urunk!

A segítségért könyörgő utcai koldusok mellett közömbös, elfordított fejjel elmenőkért bocsáss meg nekünk, Urunk!

Azért, hogy a trágár beszéd szinte mindennapi szóhasználatunk részévé vált, utcán, intézményekben, családban egyaránt, bocsáss meg nekünk, Urunk!

Hogy mindebbe egyre jobban beletörődünk, s már szinte észre sem vesszük, könyörülő Istenünk, bocsáss meg nekünk, Urunk!

A felületes ügyintézőkért, a közömbösökért, a lelkiismeretlenekért, a munkájukért felelősséget nem vállaló mesteremberekért. A rendőrökért és katonákért, akik elfelejtik, hogy nem elnyomásra, hanem mások szolgálatára, védelmére kapták megbízásukat, bocsáss meg nekünk, Urunk!

A papokért, akik elhanyagolják legfőbb feladatukat, hogy az ember-testvéreket Istenhez vezessék, bocsáss meg nekünk, Urunk!

Mindazokért, akik nem teljesítik kötelességüket, akik csak azt nézik, hogy nekik mi a jó, de a másik emberrel nem törődnek, bocsáss meg nekünk, Urunk!

Azokért, akik nemhogy nem segítenek máson, hanem ahol lehet, nehézséget, bajt, bánatot okoznak másoknak, bocsáss meg nekünk, Urunk!

Azokért a könyvekért, írásokért, színdarabokért, filmekért, amelyek megingatják az Istenben, a vallásban, a jóban való hitet, amelyek támadnak Téged és egyházadat, vagy pornográfiát terjesztenek, agressziót, félelmet, pesszimizmust keltenek, bocsáss meg nekünk, Urunk!

A gyermekeik jó nevelését elmulasztó, a gyermek szellemi, lelki fejlődésével nem törődő szülők miatt, akik azt hiszik, veréssel vagy pénzzel, ajándékokkal minden megoldható, bocsáss meg nekünk, Urunk!

Azokért a gyermekekért, akik otthon soha nem hallanak Rólad, legfeljebb káromkodás, szitok formájában, és akiket soha nem visznek el házadba, a templomba, bocsáss meg nekünk, Urunk!

Azokért a gyermekeinkért, fiataljainkért, akiknek nem tudtunk és nem tudunk igazi eszményeket, valódi értékeket felmutatni, továbbadni, bocsáss meg nekünk, Urunk!

A testivel együtt lelki szüzességüket és a világ meghódítására szolgáló energiáikat is elvesztett serdülőinkért bocsáss meg nekünk, Urunk!

Az egyre növekvő fiatalkori iszákosság, narkózis és öngyilkosságok miatt bocsáss meg nekünk, Urunk!

A gyermek- és ifjúkori bűnözés egyre emelkedő száma miatt bocsáss meg nekünk, Urunk!

Hogy mindebbe egyre jobban beletörődünk, s már szinte észre sem vesszük, bocsáss meg nekünk, Urunk!

Az öregekért, betegekért, akik kórházi ágyukon hiába várnak látogatót vagy legalább egy bíztató, jó szót, bocsáss meg nekünk, Urunk!

Hogy sürgősnek látszó napi feladatok miatt gyakran elhagyjuk az igazán fontos dolgokkal, így a Veled és embertársainkkal való foglalkozást, törődést, bocsáss meg nekünk, Urunk!

A másokat származásukért, vallásukért, meggyőződésükért szidalmazó, gyalázó szavainkért bocsáss meg nekünk, Urunk!

Hogy mindezekért eddig igazából még nem kértük sem a Te bocsánatodat, sem embertestvéreinkét, könyörülő Istenünk, nagyon kérünk, bocsáss meg nekünk, Urunk!

Vedd számba gyöngeségünket és a jóra való restségünket! Öntsél belénk erőt, hogy meg tudjunk változni és meg tudjuk változtatni környezetünket, embertársainkat! Kérünk Téged, Istenünk! Ámen.

Szabó Pál Tivadar

A test betegsége és a fizikai gyógyulás

Mindenekelőtt szeretnénk leszögezni, hogy nem akarunk különösképpen elmélyülni ebben a témakörben, mivel ez a könyv az Úr „gyógyításának" élő tanúságtevő dokumentuma akar lenni. Ezenkívül számos cikket, jó könyvet írtak már a karizmatikus megújulásnak erről az izgalmas témájáról. Kizárólag annyit akarunk elérni, hogy tanúskodjunk amellett, hogy az Evangélium igaz, még a XX. században is, és ehhez hozzáfűzünk bizonyos megfigyeléseket, amelyeket fontosnak látunk.

Isten megváltó működése két formában nyilvánul meg: a cselekedetek és a szavak által. Szent Lukács csodálatosan foglalja egységbe Jézus tevékenységét, amikor a következőképpen szól: *„Az első könyvben, Teofil, szóltam mindarról, amit Jézus tett és tanított kezdettől fogva."* (ApCsel 1,1)

A II. Vatikáni Zsinat megfogalmazta ugyanannak az éremnek a két oldalát, amikor azt erősítette meg számunkra, hogy: „A kinyilatkoztatás eseményekben és hozzájuk bensőleg kapcsolódó szavakban bontakozik ki: Istennek az üdvösség történetében művelt cselekedetei kinyilvánítják és megerősítik a tanítást és a szavakkal kifejezett valóságokat. A szavak viszont a tetteket hirdetik, és a bennük rejlő misztériumot világítják meg." (Dei Verbum 2)

Végezetül azt a következtetést vonja le, hogy: „Istenről és az ember üdvösségéről így kinyilatkoztatott igazság Krisztusban ragyog föl. Ő az egész kinyilatkoztatás közvetítője."

Azt is megerősíti, hogy fontos a lelki és fizikai gyógyulás. Mások arra gondolnak, hogy az egyes gyógyulások véletlenek... és hogy a gyógyítás karizmája nem lényeges, mert felette ott kell állnia a szeretetnek. Én a magam részéről azt hiszem, hogy ez a „lényeges – lényegtelen" különbségtétel nem szerepel az Újszövetségben. Ahelyett, hogy ilyen megkülönböztetéseket tennénk, fel kell tennünk magunknak a kérdést: „Isten meg akarja-e gyógyítani gyermekeit?"

Azzal a ténnyel tökéletesen egyetértek, hogy a szeretet „par excellence" (elsősorban, a legnagyobb mértékben) karizma. Ki tagadhatná azonban, hogy a gyógyítás egy csodálatos közvetítő közeg, amelyben felfedezhető a szeretet, ami a szenvedő felé fordítja figyelmünket?

A szeretet nem egy éteri érzelem, nem is valami absztrakt fogalom, hanem olyan konkrét valami, mint a meggyógyított személy. A gyógyítás adománya alapvetően a szeretet egyik adománya.

Az Evangélium lapjain negyvenszer lehet találkozni a „gyógyítani" igével, és a továbbiakban mintegy tizenkét alkalommal van módunk azt megfigyelni, hogy van egy ige, amit „megmenteni" vagy „üdvözíteni" kifejezéssel szokás fordítani, ami szintén azt jelenti, hogy „meggyógyítani". Az „üdvözíteni" cselekedet magába foglalja a gyógyítani cselekményt is.

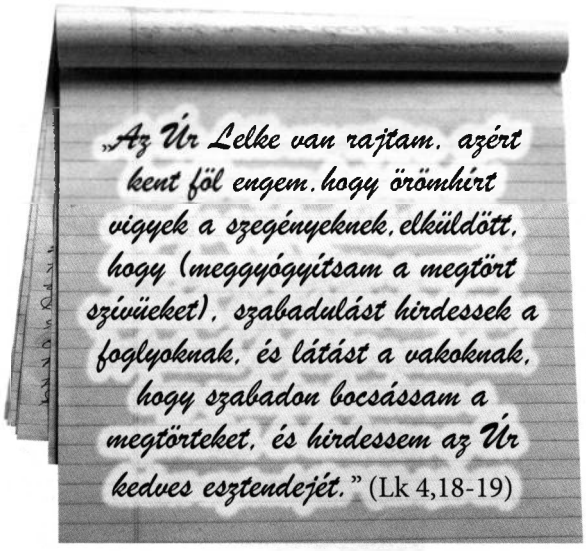
> *„»Bízzál lányom! A hited meggyógyított téged.« És abban az órában meggyógyult az asszony."* (Mt 9,22)
>
> *„És kérték Őt, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék. Akik csak megérintették, meggyógyultak."* (Mt 14,36)
>
> *„Ne félj, csak higgy, és megmenekül!"* (Lk 8,50)

Ezzel kapcsolatban lásd még: Mt 14,36; Mk 3,4; 5,23-28; 6,56; 10,52; Jn 11,12; ApCsel 14,9.

A Jézus által hozott üdvösség az embert teljes egészében megragadja. Jézus nem azért jött, hogy csak a lelkünket mentse meg. A teljes ember érdekli Őt: a teste és a lelke is.

Jézus

Teljesen felesleges lenne, ha bibliai idézetekkel terhelnénk olvasóinkat, amelyek Jézus gyógyító szolgálatáról szólnak. Valójában az egész evangélium Jézus irgalmas cselekedeteinek véget nem érő láncolata, aki állandóan gyógyítja a betegeket. Kizárólag néhány szöveg ismertetésére szorítkozunk, amelyeknek bizonyos speciális jelentésük van. Elsősorban Jézus hivatásának a bemutatására gondolok:

Itt világosan láthatjuk, Jézus küldetése az, hogy meggyógyítsa az embert fizikailag és bensőleg is, megszabadítsa minden kötöttségtől, amely rabszolgává süllyeszti. Különösen a bűn kötelékei alól kívánja felszabadítani (Mt 4,23-25).

Jézus egyébként azt is mondta, hogy az orvos nem azért jött, hogy az egészségeseket keresse fel, hanem hogy a betegeket, így nem is az igazaknak van rá szüksége, hanem a bűnösöknek. Az Ő hivatása és küldetése nem lehet vita tárgya. A probléma gyökere abban rejlik, hogy felismerjük-e az üdvösség szükségességét. Ez lehet az oka annak, hogy egyik beszédében, amely tele van irgalommal és bizalommal, felhívást intéz hozzánk: *„Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, és én felüdítelek titeket."* (Mt 11,28)

A héber „Jehosua" név azt jelenti: „Isten megszabadít". Ő az, aki az egész embert és egyben minden embert be akar vinni az üdvösségbe.

Emiliano Tardif – José H. Prado Flores

(Részlet a *Jézus él!* című, Marana Tha sorozatban megjelent könyvből, mely ismét kapható.)

EGYETLEN VAGY!

Az egész világon senki, de senki nem olyan, mint te. Az idő kezdete óta soha nem volt még egy olyan személy, mint te. Senkinek nincs olyan mosolya, olyan szeme, olyan keze, olyan haja, mint neked. Senki nem ír úgy, mint te, és senkinek nem olyan a hangja.

Egyetlen vagy!

Senki sem tudja utánozni az arcvonásaidat. Senki nem ízleli úgy az ételt, a zenét, a táncot, vagy a művészetet, mint te. Az egész világegyetemben senki sem látja úgy a dolgokat, ahogyan te. Soha nem volt senki, aki pontosan úgy szeretett volna, mint te. Ami téged megnevettet, elszomorít, vagy elgondolkoztat, másokból egészen különböző hatást vált ki.

Egyetlen vagy!

Az egész örökkévalóságban senki sem fog úgy sétálni, beszélni, gondolkodni, vagy pontosan ugyanúgy cselekedni, mint te. Egyetlen vagy. Rendkívüli vagy és az egész rendkívüliséged roppant nagy érték. És pont a nagy értéked miatt egyáltalán nincs szükséged arra, hogy másokat utánozzál. Te lehetsz a világon a legjobb Te.

Egyetlen vagy!

Különbözöl minden embertől, aki valaha élt a világegyetem történelmében. Az egész teremtett világon te vagy az egyetlen, akinek olyan képességei vannak, mint neked. Minden ember jobb nálad legalább egyvalamiben. Ugyanígy te is jobb vagy valamiben mindenki másnál. Senki nem tudja elérni az adottságaid, érzéseid együttesének értékét. Mint ahogyan egy szobányi hangszer közül mindegyik kiemelkedik külön-külön, de egyik sem tudja azt a szimfonikus hangzatot elérni, ahogyan együtt szólnak.

Ez a te szimfóniád!

Ébredj tudatára, kérlek, hogy nem a véletlenen múlott, hogy élsz, és nem emberek ötlete volt, hogy lélegzel. Te egy csodálatos terv alapján születtél, Isten zseniálisan, már ***a világ létrejötte előtt*** kigondolt téged. Különleges szándékkal teremtett, feladata van számodra, amit senki más nem tud olyan jól elvégezni, mint Te.

Egyetlen vagy!

„Uram, megvizsgáltál, és jól ismersz. Tudod, mikor leülök vagy felkelek, ismered még gondolataimat is. Mielőtt bármit tennék, már tudod. Szemmel tartod, merre járok, látod, mikor lefekszem, minden utamat ismered! Mielőtt kimondanám, te már érted a szavam, Körülvettél mindenfelől, előttem is, mögöttem is te jársz, rajtam nyugtatod kezed! Mindent tudsz, csodállak érte, fel sem érem ésszel, meg sem érthetem!" (139. zsoltár 1-6.) ■

ÚJSÁGUNK BORÍTÓKÉPEIRŐL

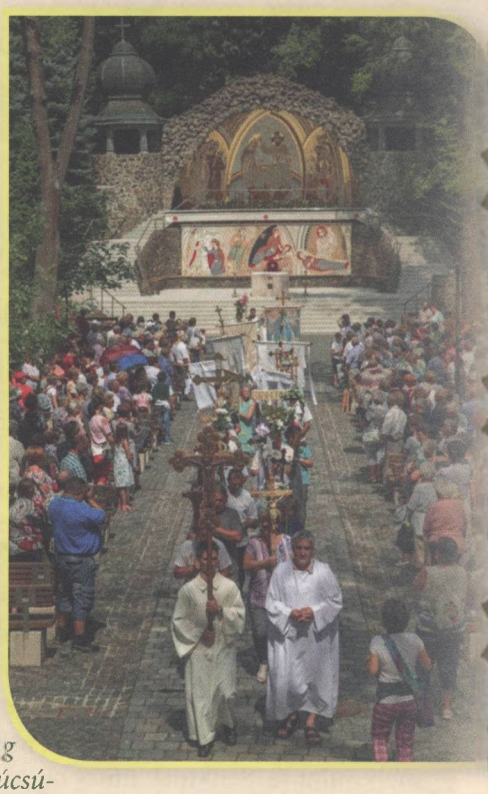
A belső borítón: Mátraverebély-Szentkút Nemzeti Kegyhely

Mátraverebély-Szentkút a szlovák-magyar határ mentén, többnemzetiségű területen található, hasonlóan számos egykori, magyar ferencesek által vezetett kegyhelyekhez, amelyek mindig a sokféle népek találkozóhelyei, többnemzetiségű kolostorok és a népnyelvi prédikációk színhelyei voltak, pl. Szentantal, Máriaradna (Románia), Baja (Dél–Magyarország), Frauenkirche (Ausztria).

A hagyomány szerint 1091–92-ben Szent László király ellenségei elől menekült, és egy szakadék fölé ért. Innen reménytelen volt a továbbjutás, de lovával ugratott egyet, és ekkor fakadt itt az első forrás. A legenda mögött a magyar irodalom szép képe húzódik meg: László az új Mózes – vízfakasztás –, aki törvényeivel keretet adott a magyarság életének úgy, ahogy Mózes a zsidóságnak.

Az első gyógyulás a XIII. században történhetett, amikor a Szűzanya, karján a kis Jézussal, megjelent egy verebélyi néma pásztornak, és azt parancsolta neki, hogy ásson a földbe, és az előtörő vízből igyon. A fiú engedelmeskedett, és visszakapta beszélőképességét.

1210-ben a zarándokok sokasága miatt templomot építettek Mátraverebély faluban, ahonnan körmenetben vonultak a Szentkút völgyben lévő forráshoz. 1258-ban ennek a templomnak már búcsú kiváltsága volt. A zarándokhely az 1400-as évektől a legnagyobb búcsújáróhelyeknek adott búcsúkiváltságokkal rendelkezett. 1700-ban XI. Kelemen pápa kivizsgáltatott néhány, Szentkúton történt csodás gyógyulást és azok valódiságát elfogadta.

2006-ban, a Nagyboldogasszony búcsún Erdő Péter bíboros, prímás búcsújáróhelyünket, mint Magyarország legjelentősebb búcsújáróhelyét Nemzeti Kegyhellyé nyilvánította. 2016-ban a római Santa Maria Maggiore Bazilika affiliálta a kegyhelyet, ami Magyarországon egyedülálló búcsúkiváltságokat biztosít Szentkút számára.

Forrás: www.szentkut.hu

A hátsó borítón: Az egyedülálló gyöngyöspatai Jessze-oltár

A honfoglaló Pata vezér nevét viselő Gyöngyöspata legfőbb nevezetessége a gótikus római katolikus Kisboldogasszony-templom, melynek főoltárán áll a magyarországi egyházművészet remekműve, a világon egyedülálló és a maga nemében páratlan Jessze-fa oltár szoboregyüttese. A lenyűgöző látványt nyújtó, nyolc méter magas, teljes egészében fából faragott, gazdagon aranyozott, színes főoltárt lengyel művészek készítették 1653-ban.

A kő oltárasztalt burkoló faborításon virágos rétet faragott a szobrász. Középen a gyertyapadon Izai (Jessze, vagy ahogy a pataiak nevezték, Jekse) életnagyságú szobra fekszik, akinek a törzsökéből hatalmas fa sarjad, annak ágai tojásdad alakban keresztezik a Mária születését ábrázoló festményt.

A fa ágain Jézus ősei (királyok, próféták, köztük Salamon és Dávid) ülnek, az összehajló ágak felett Mária trónol a kisdeddel. A fa két oldalán egy-egy kandelábert tartó angyal áll, gyetyák világítják meg a fatörzsön nyíló tabernákulumajtót. A 8 méter magas Jessze-fa törzsén iratszalagok kígyóznak az Énekek énekéből vett idézetekkel.

Forrás: wikipédia

Egy ember nagy lakomát rendezett...

II/2. rész

Nem! Az kell, hogy becsapjon a ménkű! Hogy családi botrányok legyenek, hogy betegség legyen, hogy munkanélküliség legyen, hogy nyomorult legyek, hogy végre eltaláljak a templomba! Vagy a házastársam válni akar és akkor megtalálom a gyóntatószéket, meg a templomot, addig nem! Megint mondom, hogy akinek nem inge, ne vegye magára! De az Evangélium erről szól. Mert a tehetősek nem értek rá, a szegény, a nyomorult, akit senki nem akar házastársul, mert vak, az meg elment a meghívásra. És ha meggyógyult volna a szeme, akkor meg lehet, hogy nem ment volna! Mert kinyílt volna a szeme egyéb másra, lekötötte volna bálványként és akkor nem kell az Isten. Milyen jó, hogy az ember keresztet hordozhat! Itt az újabb tanítás, mert a kereszt nem engedi, hogy elszakadjak az Istentől. Milyen jó, hogy sokszor nem gyógyulok meg, hanem betegségben végigélem az életemet, mert ez segít abban, hogy ne mondjam azt, hogy nincs szükségem Istenre, hanem állandóan belekapaszkodjak és örvendezzek, hogy Vele lehetek a betegségemben. Milyen jó, hogy Jézus azt mondja, hogy naponta vedd föl a keresztedet és kövess engem és nem azt, hogy egyedül kóricálj a kereszteddel, hanem Én megyek – mondja Jézus – és kövess engem! Én veled vagyok! Örömet adok a kereszted ellenére. A kereszt az az eszköz, ami miatt bejutsz a mennyei lakomára. Mert akinek nem volt keresztje, öt iga marhát vett, meg földet, azt nem érdekli az Isten! Nem érdekli a meghívás! Ez Szentmisét és egyéb más dolgokat jelent! És akkor jön az, hogy még mindig nem telt meg a menyegzős lakoma vendégekkel. Kényszeríts! Az igazán alázatos ember, amikor egy ingyen lakomára odahívják, hogy tessék, fáradj be, megilletődik és azt mondja, hogy most milyen jogon menjek egy ingyen lakomára? És a válasz az, hogy kényszerítsed, udvariasan mondjad, hogy – de igen, gyere, nyitva van! Mert az Isten országa ingyen van!

És hamis szeretet az, amely azt mondja, hogy ingyen nem kell, én meg akarok dolgozni érte. Krisztus megdolgozott a keresztedért! Nekünk csak bűnbánatot kell tartani. A bűn árát nem én fizetem ki, hanem Ő! Kényszeríteni - ez a szó szoros értelmében is milyen jó lenne, ha ez így lenne. Milyen jó lenne, hogyha az Isten erőszakos lenne és kényszerítené az embereket, hogy tessék már az igazi javad szerint élni! Lehetne egy kicsit erőszakosabb is. Hallom a választ, hogy de hiszen erőszakos is vagyok, nézd meg a II. Világháborút, Én engedtem meg, hogy észhez térjenek a bűnösök! Erőszakos voltam! Megtértek-e az emberek? Ó, dehogy! Ugyanúgy éltek bűneikben és nem vették észre, hogy miről szól a II. Világháború!

Mindig megdöbbenve beszéltek arról a dokumentumfilmről, ami a II. Világháborúról szól. Azt mutatta be, hogy Párizsba bevonulva az amerikaiak, a szövetséges hadsereg előcitálták azokat az utcanőket, akik a német katonáknak kiszolgáltatták a testüket. Megszégyenítették őket, leborotválták a fejüket és félmeztelenül végig hajtották őket az utcán. Egyébként pedig ott ölelkezett az amerikai katona a szintén utcanővel, meg a másik nővel. Velük nem volt bűn, a németekkel bűn volt! Ugyanazt csinálták, ugyanott folytatták, amiért büntetést kaptak az előbbiek.

Ebből megértettük a migráció kérdésére a válaszunkat, a büntetést, a bűnökért, hogy nem érek rá! És itt rá kell térnünk az utolsó pontunkra. Hogy bizony mondom nektek, senki sem ízleli meg a lakomát azok közül, akik hivatalosak voltak. Tudjuk, hogy a keresztség, az meghívás az örök életre? Most állítólag már csak hatmillió megkeresztelt van Magyarországon, ám ezek közül templomba járó körülbelül háromszázezer. Jézus mit mond: senki nem ízleli meg a lakomát azok közül, akik hivatalosak. Ötmillió-hétszázezerről van szó csak Magyarországon! És nem arról a négymillióról, aki nincs megkeresztelve, akik nem meghívottak ilyen értelemben. De mindenki meghívott és nem mondok ellent önmagamnak!

Isten mindenkit hív, de a keresztségben levőket különösen, mert az azt jelenti, hogy le van foglalva Isten számára! Hogy Krisztus vére már megfürdette egyszer a lelkét! Az Úr Krisztusnak szolgálunk, bármi jót teszünk. Mindez annak művelése, hogy a menyegzős utat megtartsuk, és ne térjünk le a rossz útra. Ámen.

Julián ofm atya

A lelki adományok

„Törekedjetek a szeretetre! Keressétek buzgón a lelki adományokat” (1Kor 14,1)

„Az igaz tanítványok Tőle kapják a kegyelmet, hogy az Ő nevében csodákat tegyenek mások javára, ki-ki a tőle kapott ajándék szerint. Mivel egyesek valóban ördögöket űznek, így azok, akik ezáltal megtisztulnak a gonosz lelkektől, gyakran hitre jutnak Krisztusban és maguk is csatlakoznak az Egyházhoz. Mások előre tudják az eljövendő dolgokat; képeket látnak és prófétálnak. Megint mások a kezüket betegekre teszik, s azok meggyógyulnak. Sőt, halottak is támadtak már fel, és hosszú évekig közöttünk maradtak.” (Szent Iréneusz)

A fenti idézet Lyoni Szent Iréneusztól (i. sz. 130–202) származik, aki az akkor jellemző egyházi életet írja le. Nem olyan dolgokra utal, amelyeket a nagybetűs szentek visznek véghez, hanem inkább az egyszerű keresztények, akik Szentlélekkel eltelve hitték és megélték Krisztus ígéreteit.

El tudunk képzelni egy olyan plébániaközösséget, ahol rendszeresen át lehet élni a Szentlélek ilyen csodálatos megnyilvánulásait? A korai egyház így imádkozott: „Most tehát Urunk, tekints fenyegetőzésükre, és add meg szolgáidnak, hogy teljes bizalommal hirdessék igédet. Nyújtsd ki kezedet, hogy gyógyulások, jelek és csodák történjenek szent szolgád, Jézus által” (ApCsel 4,29-30). Ma el mernénk mondani ugyanezt az imát az Egyházban a természetfeletti jelenségek és csodák számának növekedéséért?

Szent XXIII. János pápa ugyanakkor éppen nagyobb csodákért könyörgő imára kérte az egész Egyházat a II. Vatikáni Zsinatra készülve: „Újítsd meg csodáidat napjainkban, mintegy új pünkösd által!” XXIII. János pápa imája Istenhez intézett kiáltás volt, mely a pápa szándéka szerint visszhangra talál a hívek szívében, hogy visszaálljon az Egyházban az, aminek örökké megszokottnak kell lennie.

Azokat az adományokat, amelyeket Szent Iréneusz fentebb felsorolt, „karizmáknak” nevezzük. Ma sok gyakorló keresztény ismeri a szót, ugyanakkor nincs tisztában a valódi értelmével és azzal, amit a Biblia és az Egyház mond róla.

Mi tehát a karizma? „Görögül, ahogyan az Újszövetség íródott, a *kharisz* szó kegyelmet jelent. Tehát a *karizma* olyan ajándék, melyet Isten kegyelméből kapunk, a *kharíszmata* jelentése pedig 'ajándékok' (többes számban).” Pál apostol ötféle módon használja e szót.

Először, általánosságban az Istentől jövő bármely ajándékra használja, beleértve a házasságot és a cölibátust (1Kor 7,7), sőt, a veszélyből való szabadulást is (2Kor 1,10). Másodszor, Izraelről beszélvén, Pál azt mondja, hogy Isten nem bánja meg *adományát* (Róm 11,29). Harmadszor, az örök élet *ajándékára* (Róm 6,23) és a megigazulás *ajándékára* (Róm 5,15-16) utal vele. Negyedszer arra az *ajándékra* utal, amit Timóteus kapott a kézrátétel által, ami valószínűleg maga a Szentlélek (2Tim 1,6-7). És végül Pál a lelki adományokra utal (*pneumatika*) az 1Kor 12,7-10-ben, amelyekre irányul most a figyelmünk:

> „A Lélek ajándékait pedig ki-ki azért kapja, hogy használjon vele. Egyik ugyanis a Lélektől a bölcsesség adományát kapja, a másik a tudás adományát ugyanattól a Lélektől, a harmadik meg a hitet kapja ugyanabban a Lélekben, vagy a gyógyítás adományát ugyanabban a Lélekben; ez csodatévő hatalmat, amaz meg a prófétálást, egyik a szellemek elbírálását, másik többféle nyelvet, a harmadik viszont a nyelvek megfejtését.”

Bár ezen adományokhoz a Szentlélek beavatkozása szükséges és ezért természetfelettiek, Pál mégsem utal arra, hogy ritkán fordulnának elő a keresztény közösségekben és missziókban, hanem inkább arra, hogy gyakoriak és megszokottak az Egyházban.

A karizmák olyan fontosak az Egyház életében, hogy 1998 pünkösdjének vigíliáján Szent II. János Pál pápa kijelentette: „Az Egyház intézményes és karizmatikus aspektusai egyaránt fontosak.” Milyen meglepő kijelentés, mert ha meggondoljuk, az „intézményesbe” beletartozik az Egyház teljes tanítói és szentségi élete. Így folytatta:

> Hozzájárulnak – bár különféleképpen – Isten népének életéhez, megújulásához és megszentelődéséhez. Az Egyház karizmatikus dimenziója gondviselésszerű újrafelfedezésének köszönhető a Zsinat előtti és utáni jelentős nö-

vekedés, ami egyházi mozgalmakban és új közösségek alakulásában jelentkezett…

Ma mindnyájatokat, akik megjelentetek itt a Szent Péter téren, és minden keresztényt arra szeretnék buzdítani: nyíljatok meg készségesen a Lélek ajándékaira! Fogadjátok hálásan és engedelmesen a karizmákat, melyeket a Lélek szüntelenül adományoz!

A karizmák lehetnek tisztán természetfelettiek, mint a gyógyítás és a csodák. A természetfeletti kegyelem azonban az olyan természetes képességeket is, mint a prédikálás, a tanítás vagy a dicsőítés, természetfeletti hatásúvá erősíti, amit pusztán emberi képességekkel nem lehet elérni. Mindkét esetben ez jellemzi a karizmákat: ahhoz, hogy erőteljesek és gyümölcsözőek legyenek, szükséges a hitből fakadó ráhagyatkozás a Szentlélek működésére.

A karizmák nem természetes képességek

Christopher O'Donnell karmelita atya, aki húsz évig volt a lelkivezetőm – ő készítette a *Lumen Gentium* 12., karizmákról szóló hivatalos angol fordítását – rendszeresen emlékeztetett arra, hogy az Egyház, amikor a karizmákra utal ezekben a szövegekben, nem természetes ajándékokról beszél, hanem olyan képességekről, amelyek a Szentlélek hatására jönnek létre. Francis Sullivan atya, a Római Gregorián Egyetem teológiai vezetője hasonlóképpen ír: a karizmák „különleges kegyelmek", mert „magukban hordozzák a Szentlélek közvetlen beavatkozását." „A karizmákat tehát nem azonosíthajuk a velünk született tehetséggel."

A *Iuvenescit Ecclesia* című dokumentum, melyet a Hittani Kongregáció adott ki 2016-ban, megerősíti ezt a nézetet: „A konkrét karizmák (kharíszmata) és az Isten kegyelme közötti szoros kapcsolatot megerősíti Pál (Róm 12,6) és Péter (1Pt 4,10). A karizmákat »Isten sokféle kegyelme« megnyilvánulásának tartjuk (1Pt 4,10). Így tehát nem egyszerű emberi képességek."

Hiszem, hogy sem az Egyház, sem a küldetése nem tud hatékonyan megújulni a karizmák és különösen a lelki adományok megújulása nélkül. Kizárólag elméleti és formális vallásossággal az Egyház nem képes megállítani a jelenlegi hitehagyást nyugaton, sem pedig csillapítani a világ szomját. Még a tevékeny szeretetből fakadó cselekedeteinkkel sem képes, mert akármennyire létfontosságúak is a cselekedetek, ha nincs rajtuk a Megváltó illata a Szentlélek ereje által, azok csupán humanitárius jótékonykodásnak tűnnek.

A karizmák lángra lobbantják és újjáélesztik a hitet. Megmutatják, hogy Jézus valóságos és dinamikus. Megragadják az emberek figyelmét, és Jézusra irányítják. Boldog VI. Pál pápa szerint:

Nem tehetünk mást, mint hogy vágyjunk ezekre az adományokra – és kérjük, hogy adja meg őket Isten – bőségesen. Isten Egyháza kapja meg és birtokolja a kegyelem mellett a karizmákat is…

…árassza ránk az Úr még bőségesebben a karizmák esőjét, hogy az Egyház gyümölcsöző, szép, csodálatos és tiszteletre méltó legyen, hogy még a profán, szekuláris világ is odafigyeljen és rácsodálkozzon.

Nem az a szándékom, hogy könyvemben leírjam az összes karizmát, amit a Szentlélek adhat az Egyháznak. Ehelyett azokat a lelki adományokat vizsgálom meg, amelyek rendszeresen megnyilvánultak Jézus és a korai Egyház életében, és amelyeket Szent Pál sorol fel az 1. Korintusi levél 12,7–10-ben (lásd fentebb). A lelki adományokban van egy különleges erő, amely megmutatja Isten jelenlétének dinamikáját, és ezért „a Lélek megnyilvánulásainak" is nevezik őket (1Kor 12,7; SZIT). A lelki adományok élettel töltik meg az evangélium üzenetét, általuk az emberek bepillantást nyernek Isten országába, és abban is segítenek nekik, hogy közvetlenül megtapasztalják Jézus szolgálatát. Kiemelkedő szerepük volt a közösségekben, a szolgálatokban és az Újszövetség Egyházának missziójában, illetve a Krisztus utáni első századok Egyházának gyors növekedésében.

Mindnyájan elfogadjuk azt a tényt, hogy fejlesztenünk kell természetes képességeinket, és egyre többen értik meg az Egyházban azt is, hogy mindnyájan kapunk karizmákat a Szentlélektől, aki elvárja, hogy fejlesszük őket. Akkor miért van az, hogy megtorpanunk a lelki adományok ajtaja előtt? Az evangéliumokban és az apostoli levelekben a lelki adományokról esik a legtöbb szó, s ezekre törekednek leginkább. Ugyanakkor a mai Egyházban éppen

ezekről a lelki adományokról esik a legkevesebb szó, és ezekre törekednek legkevésbé! Hogy történhetett ez? Ez a hozzáállás nem képezi alapját sem az Újszövetségnek, sem a hivatalos egyházi tanításnak.

Egyesek elérhetetlenné akarják tenni őket azáltal, hogy azt mondják, hogy nagyon különleges, kivételes dolgok, azonban csak annyira különlegesek, mint amikor egy afrikai az anyanyelvén beszél Angliában. Amikor az afrikai ember a saját országában van, az anyanyelve teljesen hétköznapi. A természetfölötti kivételesnek tűnik világi kultúránkban, de a hazánkban, Isten országában természetes dolog.

Krisztus társörökösei vagyunk, tehát ezek az ajándékok nem kivételesek a számunkra; sőt, hozzátartoznak az örökségünkhöz. Pál apostol szavaival (2Kor 5,20): „Krisztus követségében járunk." Minden követség az adott ország területe egy idegen földön, olyan hely, amely az általa képviselt nemzet kultúráját, hagyományait és életmódját védelmezi. Az Egyház az Isten nagykövetsége itt a földön. Olyan követség, amely Isten akarata szerint az egész világot képviseli úgy, hogy minden embernek a mennyország kultúrája legyen a sajátja, és a mennyország nyelvét beszélje, amibe a természetfeletti ajándékok elfogadása és használata is beletartozik.

Ha az Újszövetséget és az egyházatyák tanúságtételeit olvassuk, ráeszmélünk, hogy ezek a lelki adományok hihetetlen módon hozzájárultak az Egyház felépítéséhez azáltal, hogy nagyon gyümölcsözővé tették az evangelizációt. Napjainkban az egyházak növekedésének 70%-a a pünkösdi és a karizmatikus csoportokban figyelhető meg; az olyan keresztények között, akik elkötelezték magukat a lelki adományok gyakorlása mellett. Ha elköteleződtünk az Egyház építése mellett és komolyan vesszük az evangelizációt, a lelki ajándékokat nem hagyhatjuk figyelmen kívül.

Damian Stayne
(Részlet az *Újítsd meg csodáidat!* című könyvből)

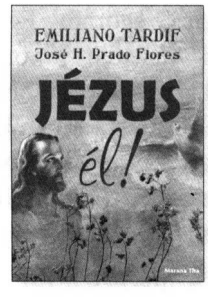
TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A Szentlélek elvezet a békéhez 3
Neal Lozano: »Abba«: mennyei édesapa 4
Svéd Szent Brigitta: A Szentlélek 7 jele a lélekben ..7
Emmanuel Maillard nővér: Jézus velünk van! 8
Teréz anya – Margaret Hebblethwaite: Jézus szavai hozzád 10
Szabó Pál Tivadar: Magyar bűnbánat 11
Emiliano Tardif – José H. Prado Flores: A test betegsége és a fizikai gyógyulás 11
Újságunk borítóképeiről 14
Julián ofm atya: Egy ember nagy lakomát rendezett (II/2. rész) 15
Damian Stayne: A lelki adományok 16

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- **2018. október 1-én, hétfőn este 6 órakor** indul a **SZENTLÉLEK SZEMINÁRIUM,** illetve **október 3-án, szerda este 6 órakor** a **SZABADÍTÓ SZEMINÁRIUM** az Emmausz Házban (1146 Budapest, Thököly út 120.) Jelentkezni lehet az Iroda telefonszámán (H-Cs: 10-16): 06-1/222-5306.
- ISMÉT KAPHATÓ a Marana Tha sorozat két nagysikerű kötete: **Emiliano Tardif és José H. Prado Flores: Jézus él!** (1500 Ft) és **Emmanuel Maillard nővér: A rejtőzködő Medjugorjei Gyermek** (2000 Ft) című könyvei. Kaphatók az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

Mátraverebély-Szentkút

Ára: 200 Ft

Jessze oltár – Jézus családfája a gyöngyöspatai Kisboldogasszony templomban